

ning af hendes Bekendtskab med den svenske Væddeløbsbaron, som man engang havde villet gifte hende med. Nogen god Rytterske var hun under alle Omstændigheder ikke bleven; hun havde stadig saa meget for med Hesten. Men Ridedragten og den sorte Fløjls Jockeyhue klædte hendes energiske Skikkelse henrivende.

De fandt snart igen den gamle, kammeratlige Tone. Som om der aldrig havde været noget Brud i deres Forhold sluttede hun sig paany til ham med denne søsterlige Tillidsfuldhed, der var saa farlig netop for ham, der aldrig havde kendt hverken Søster eller Moder og derfor altid havde haft en næsten sygelig Trang til kvindelig Forstaaelse og Ømhed.

Hun fortalte ham, hvad han forresten allerede vidste, at hun havde opgivet Videnskaben for at slaa sig paa Musik. Paa hans Spørgsmaal om Aarsagen svarede hun, at hendes Lyst i Grunden altid havde staaet til Musikken, og for at faa en Afgørelse havde hun saa en Morgen talt paa sine Bluseknapper. Senere hørte han af Andre, at hun virkelig fra den samme Dag havde overflyttet hele sin mærkværdige Viljekraft fra Bogen til Klaveret og allerede var en anerkendt Dygtighed. En af hendes Lærere paa Konservatoriet skulde have sagt om hende, at der som hun blot havde Ærgerrighed som hun havde